

ΠΕΡΠΑΤΩΝΤΑΣ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ

Συντάχθηκε απο τον/την Μανώλης Καλλέργης

Δευτέρα, 09 Ιανουάριος 2012 20:54 - Τελευταία Ενημέρωση Δευτέρα, 09 Ιανουάριος 2012 21:20

Δεν έχουν δει, εδώ και κάμποσον καιρό, καινούργιο γραφτό μου οι φίλοι μου και με ρωτούν με απορία:

-Μα γιατί δεν βλέπομε καινούργια άρθρα σου; Γιατί άραγε; Που είναι τα «ανεπίτρεπτα και αναπότρεπτα» που μας έκαναν παρεούλα...

Η απάντηση είναι απλή: Δεν θέλω να γράφω, δεν θέλω ν' ακούω, δεν θέλω να βλέπω το κατόντημα της χώρας μου. Δεν τις θέλω τις καραμέλες που μου δίνουν για να ξεχνιέμαι. Γνωρίζω πως σας θλίβει αυτό που λέω, μα έτσι είναι.

Η Ελλάδα, βουτηγμένη στα χρέη, ένα καράβι που κλυδωνίζεται ανάμεσα σε τεράστια κύματα ενώ οι Έλληνες μάταια προσπαθούν να συνειδητοποιήσουν πως φτάσαμε ως εδώ, ούτε και πιστεύουν πως είμαστε σε σωστό δρόμο. Αμίλητος, σιωπηλός προτιμώ κι εγώ να παρακολουθώ τις ώρες της αγωνίας. Η σιωπή ίσως να λέει τα περισσότερα.

-Μα εσύ τα λες αυτά; Εσύ δεν ήσουν που ίδρυσες κάποτε το «Δίκτυο Εθελοντών του Δήμου Ρεθύμνου»; Που βρίσκεται αυτό τώρα;

-Έχει πεθάνει προ πολλού και έχω μετρήσει όλες τις ώρες της επιθανάτιας αγωνίας του.

-Μα πως λοιπόν περνάς τις ώρες σου; Περπατώντας στους δρόμους;

-Περπατώντας άσκοπα στους δρόμους, ναι, και ψάχνοντας μήπως βρω τη χώρα μου μέσα σ' αυτούς τους δρόμους. Γιατί, αυτή Θωμά, δεν είναι βέβαια η χώρα που ήξερες, που ήξερα.

Είναι μια χώρα ξένη, χωρίς ήλιο και φως, χωρίς το θάμπος και το φως του γαλανού ουρανού και του απέραντου αγέρα που σου γέμιζε τα πνευμόνια και την ψυχή. Είναι μια χώρα χωρίς τη γεύση και τη μυρωδιά την ελληνική, χωρίς την επίγευση της γλώσσας του τυφλού ποιητή που τραγουδούσε για περηφάνεια και για αντρειωμένους.

Ομολογώ πως σκέφτομαι συχνά αν θα μπορούσα να φύγω απ' την Ελλάδα. Να μην βλέπω αυτά που γίνονται και κυρίως αυτά που πρόκειται να γίνουν. Μα πάλι η Ελλάδα....

Εν τω μεταξύ εγώ περπατώ... Περπατώ στους δρόμους και όπου ακούσω μουσική ...τσουπ, μέσα εκεί κι εγώ αυτομάτως!

«Χριστουγεννιάτικες Μελωδίες», «Μουσικός Καρπός», «Κουιντέτο Χάλκινων Πνευστών», Σοπράνο... έγραφε το προσεκτικά επιμελημένο πρόγραμμα. Χώθηκα στην αίθουσα.

«Περίπου όπως ένας πεινασμένος που έχει να φάει τρεις μέρες, θα καταβρόχθιζε ένα πιάτο αχνιστό, καλομαγειρεμένο φαί, έτσι λαίμαργα γεύθηκα κι εγώ την εκδήλωση του Αντώνη Μαυράκη...» είχα γράψει στο χαρτί που τυχαία έσκυψε και είδε ο Θωμάς!

-Σιγά τώρα! Μια εκδήλωση με Χριστουγεννιάτικα τραγουδάκια και λίγο αλατοπίπερο, θες να μας την παρουσιάσεις σαν επίτευγμα πολιτιστικό... Σε ξέρομε δα, πως είσαι πάντα υπερβολικός, πως εξιδανικεύεις – περιγράφεις – εκθειάζεις ανθρώπους και καταστάσεις, θα πρέπει να φταίει η τερατώδης φαντασία σου που φτιάχνει ήρωες υπεράνθρωπους παραμυθιών, υπεράνθρωπους μουσικούς ίσως, κι ύστερα γαντζώνεσαι απάνω τους απλά για να επιβιώσεις μέσα στη σκληρή πραγματικότητα που διαμορφώνεται γύρω σου!

Ο Θωμάς σταμάτησε λαχανιασμένος ενώ εγώ περίμενα με υπομονή για να σιγουρευτώ ότι τελείωσε.

-Ωστε έτσι λοιπόν, Θωμά! Μου έκανες κάτι σαν «ακαριαία ψυχανάλυση»! Δεν αποκλείεται να είναι έτσι, μπορεί και να χεις δίκιο. Όμως εγώ μέσα εκεί βίωσα τα Χριστούγεννα των παιδικών μου χρόνων. Τα υποβλητικά αστραφτερά χάλκινα όργανα μου έστελναν αστραπές και ήχους που με ζάλιζαν. Η συγκίνηση της Μαρίας Λαντζουράκη και της Βιργινίας Μελιγκουνάκη μεταγγιζόταν στο αίμα μου σταγόνα – σταγόνα, έτσι που ανέλπιστα άρχισαν να φύονται γύρω μου δέντρα Χριστουγεννιάτικα στολισμένα με χιλιάδες φωτάκια. Ανάμεσα στις παιδικές φωνές της χορωδίας θαρρούσα πως άκουγα την ίδια τη δική μου παιδική φωνή, έστω και μακρυνή κι αδύναμη να φτάνει στα ίδια μου τ' αυτιά από ένα μακρινό παρελθόν, από κάποια άλλα Χριστούγεννα. Αυτά ένοιωσθα εγώ, κι εσύ Θωμά μπορείς να λες ότι θέλεις.

ΠΕΡΠΑΤΩΝΤΑΣ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ

Συντάχθηκε απο τον/την Μανώλης Καλλέργης

Δευτέρα, 09 Ιανουάριος 2012 20:54 - Τελευταία Ενημέρωση Δευτέρα, 09 Ιανουάριος 2012 21:20

Καλημέρα θλίψη. Καμιά σχέση με την κατάθλιψη. Εννοώ τη δημιουργική θλίψη. Τη θλίψη των στοχαστών και των ποιητών. Το χαμηλό πέταγμα πάνω από μια ήρεμη θάλασσα. Χωρίς έξαρση, χωρίς έπαρση.

Καλημέρα αγαπημένε, καθημερινέ, γλυκέ μου ψυχαναγκασμέ. Καλημέρα σκέψη. Λατρεύω τη σκέψη γιατί με οδηγεί στην πράξη. Γαλήνη. Γαλήνη σαν τη γαλήνη της Κυριακής, που η πόλη αδειάζει.

Ήχος εφημερίδας που διαβάζεται. Θέλω να μαθαίνω. Οφείλω να γνωρίζω όσο γίνεται περισσότερα. Η γνώση είναι η δύναμή μου. Με τη γνώση και μ' ένα μαχαίρι διασχίζεις μια ζούγκλα.

Καλημέρα Ελλάδα του 2012. Το φως του εκτυφλωτικού ήλιου προσπαθεί να γεμίσει την άδεια σου πραγματικότητα.

Μόλις διέσχισα την οδό Τσάρων –την Αρκαδίου θέλω να πω – κι έφτασα περπατώντας στο νωχελικό Βενετσιάνικο λιμάνι. Αγέρας φρέσκος. Κυματάκι αφρισμένο. Πεισματωμένο και απρόβλεπτο. Γλάροι ξένοιαστοι λικνίζονται από πάνω.

Περπατώντας στους δρόμους. Ούτε τα λεφτά τους ούτε τα καλά τους. Τη γλώσσα την ελληνική και μια καλύβα. Μια καλύβα μου φτάνει ρε παιδιά, αρκεί να βρίσκεται κάπου στις αμμουδιές του Ομήρου.

Άκου λέει! Εκατό φορές καλύτερα, στους δρόμους!

[Δείτε όλα τα άρθρα του Μανώλη Καλλέργη](#)

Του Μανόλη Καλλέργη - γιατρού

ΠΕΡΠΑΤΩΝΤΑΣ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ

Συντάχθηκε απο τον/την Μανώλης Καλλέργης

Δευτέρα, 09 Ιανουάριος 2012 20:54 - Τελευταία Ενημέρωση Δευτέρα, 09 Ιανουάριος 2012 21:20
